

EL MÓN DELS SOMNIS

Vaig passejant la mirada per l'habitació. Em fixo en un llibre d'aspecte molt vell i trencat, que em crida l'atenció. M'aixeco del llit i l'agafo. Pesa molt. Em miro la portada detingudament. Hi surt una noia alta, morena i maca, apuntant a una diana amb un arc. Un impuls em fa començar a llegir el llibre. La veritat és que no entenc res. Parla d'una mena de món paral·lel al nostre. M'endinso tant en la història que m'acabo adormint. Sóc una noia bastant influenciable, és a dir, després de llegir un llibre començo a imaginar històries fantàstiques.

No entenc el que passa. Estic en un bosc, amb un arc a la mà i una trena llarga i morena. De sobte, una bandada de llops amb ulls vermells s'acosta cap a mi. Tinc dues opcions: sortir corrent o disparar. Però com no sóc gaire aficionada als assassinats i les morts, decideixo córrer. Corro fins que no puc més. Un llop em mossega i caic a terra. Però no he caigut al terra del bosc, sinó a un núvol. Sí, a un núvol. És un núvol rosa, espès. Miro cap avall. El bosc està a uns cent metres. M'agafen nàusees instantàniament. M'aixeco i ofego un crit. Tinc ales! Les obro i les tanco seguidament. Estic... Estic volant! Només m'aixeco uns dos metres, però estic volant! Torno a baixar al núvol i veig una porta blava molt petita. L'obro amb inseguretat. Un vent molt fred i fort em xucla cap a dins. Acabo aterrant en una illa, amb una vegetació molt espessa. Em miro els peus. Els tinc ancorats a terra. No sé què puc fer. De sobte, un coco blau em cau al cap. Miro cap a dalt. Crec que vull desaparèixer. Cinc monos, amb ulls blaus, aquest cop em tiren cocos amb una força increïble. No puc sortir corrent, així que m'enrosco com un eriçó fins que la pluja de cocos s'acaba. Em poso dreta. Ara noto un terratrèmol. Què passa aquí? No em deixen ni cinc segons per respirar entre desgràcia i desgràcia! El volcà entra en erupció. Ja no estic ancorada a terra, així que arrenco a córrer. La lava s'acosta ràpidament als meus peus adolorits. Jo vaig disminuint el ritme, em falta aire. No...no puc més! Em deixo caure a terra. La lava m'arriba al cos i sorprenentment no moro cremada! Això sí... Pica moltíssim! Em surten un piló de granets pel cos. No em puc aixecar. Tinc el cos destrossat. Em rendixo. No puc més. Tanco els ulls i deixo que la lava em cobreixi. Ara estic en blanc. Literalment. Estic en una espècie de submón incolor. Només blanc. Començo a pensar. Bosc, arc, núvol, ales, illa, cocos, monos, volcà, lava, picor... Em marejo. M'he desmaiada.

Obro els ulls. Estic al meu llit, amb el llibre a les mans, obert per l'última pàgina. Hi surt la protagonista, estirada a la lava. Tanco el llibre, no en vull saber res més. Sorprenentment, surto jo a la portada amb l'arc a les mans. Sóc jo! Em miro fixament. El meu altre jo em pica l'ullet. M'ha picat l'ullet? Això...és molt estrany. M'intento aixecar, però no puc. Estic plena de ferides. Em fa mal tot. Ara! Ara ho entenc! He fet un viatge on podia triar la valentia o la covardia. Penosament, he triat la covardia. Però això no tornarà a succeir. Vull ser valenta i ho seré. He viscut al món dels somnis.